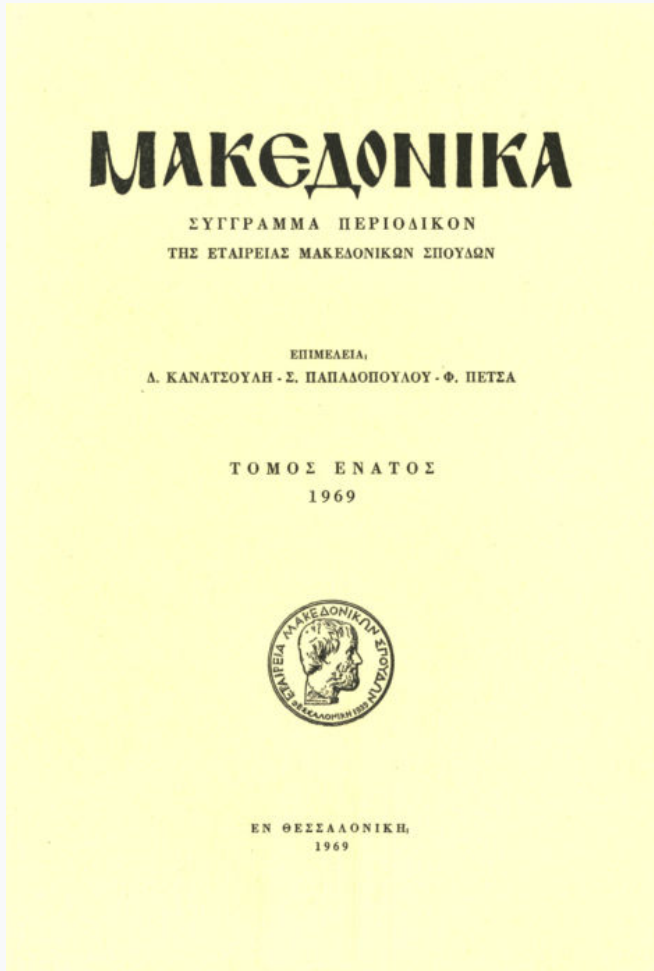

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Dr. Lothar Siegesmund, Griechisch - Makedonische Impressionen (Εντυπώσεις από την Ελληνική Μακεδονία)

Βασίλειος Δ. Φόρης

doi: [10.12681/makedonika.1069](https://doi.org/10.12681/makedonika.1069)

Copyright © 2015, Βασίλειος Δ. Φόρης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Φόρης Β. Δ. (1969). Dr. Lothar Siegesmund, Griechisch - Makedonische Impressionen (Εντυπώσεις από την Ελληνική Μακεδονία). *Μακεδονικά*, 9, 381-383. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1069>

πρὸ αὐτοῦ τόσας ἐκδόσεις τῆς ἱστορίας τοῦ Mommsen, νὰ χρησιμοποίησι τὴν ἐκδοσὶν τοῦ 1925, ὅπου ἀποφεύγονται πλείστα σφάλματα τῶν προηγουμένων.

Χρησιμοποιοῖ ἀκόμη ἐσφαλμένον τύπον ὀνομάτων τινῶν, ὡς Δωρίμαχος ἀντὶ Δωρίμαχος (σελ. 8, 9). — Ἄμυνος ἀντὶ Ἄμυνᾶς (σελ. 13) (πρόκειται περὶ τοῦ Ἄμυνάνδρου). — Σκεῖρων ἀντὶ Σκύρων (σελ. 9, 1). — Σωσθένης ἀντὶ Σωσίθεος καὶ Ἡράκλειος ἀντὶ Ἡράκλειτος (σελ. 46). Μάγονος ἀντὶ Μάγων (σελ. 48). — Σκερδίλαδος (μόνον παρὰ Λιβίῳ XXVI, 24, 9. XXVII, 30, 13: Scerdilaedus), ἐνθ' οὗ τὸ σύνθημα καὶ καθιερωμένον εἶναι Σκερδίλαϊδας (Βλ. Πολύβ. IV, 16, 9. 29, 2.5.6. V, 3.3.4.3. 110, 3).

Ἐν τοῦτοις, παρὰ τὰ μειονεκτήματα, ἡ μικρὰ αὕτη μελέτη, γραμμένη με ἐνθουσιασμόν καὶ γλαφυρότητα, εἶναι χρήσιμον ἀνάγνωσμα διὰ πάντα Ἑλληνα, ἐπιθυμοῦντα νὰ λάβῃ ἰδεάν τινὰ τῆς κρίσιμου ἐκείνης ἐποχῆς.

ΔΗΜ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗΣ

Dr. Lothar Siegesmund, Griechisch-Makedonische Impressionen (Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν), Thessaloniki 1968 (Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Μακεδονικὴ Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη ἀρ. 1), 80 μικρὸν, σελ. 120 με 16 πίνακες εἰκόνων καὶ ἓνα χάρτη.

«Σήμερα ὅπως καὶ πάντα ἡ Ἑλλάδα ἔχει ὕψιστη σημασία γιὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ ζηταί νὰ βρῇ τὸν ἑαυτό του». Ὁ ἀναγνώστης ποὺ διαβάζει τὴ φράση αὕτη τοῦ Henry Miller ὡς μόνον τοῦ βιβλίου τοῦ δρ. Lothar Siegesmund, ἄλλοτε Γενικοῦ Προξένου (καὶ τώρα Ἐπιτίμου) τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας ἐστὶ Θεσσαλονίκῃ, «Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μακεδονίαν» θὰ καταλάβῃ ἄμεσως ὅτι πολλὰ τὰ ἐγκωμιαστικὰ ἔχουν γραφῆ σ' αὐτὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Μακεδονίαν. Καὶ ἡ πρόβλεψή του αὕτη δὲ διαφεύδεται: ἀπὸ τὴν πρώτην φράσιν τοῦ βιβλίου, ὅπου ὁ εὖζωνας τοῦ ἑλληνικοῦ μεθοριακοῦ φυλακίου με τὴν ἀστραπερὴ φουστάνελα του παρουσιάζεται ἐστὰ μάτια τοῦ συγγραφέα ὡς «ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς τῆς ἑλληνικῆς φιλοξενίας», ὡς τὴν ἀκροτελεύτιαν περιγραφήν τῆς ἄμορφιάς ποὺ σκορπίζει τὸ καλοκαιριτικὸ ἑλληνικὸ ἠλιθιοσύνημα πέρα ἐκεῖ ἐστὶ Σαμοθράκη, ὅλα μέσα ἐστὶ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἓνας ἕνος ὅτι μακεδονικὴ γῆ, ἓνα προσκύνημα ἐστὶ μνημεῖα τῆς, ἓνα ἐγκώμιον οὗτος ἄνθρωπος τῆς.

Βασικὰ ὁ συγγραφέας ἐπιδιώκει νὰ περιγράψῃ ὅ,τι θὰ ὀνομαζόταν «μνημειακὴ Μακεδονία». Καὶ με τὴν παρामीαν του ἐστὶ Θεσσαλονικὴ καὶ με τὶς περιόδους του ἐπὶ πόλεις καὶ περιοχὰς τῆς Μακεδονίας εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δῆ καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ μνημεῖα ποὺ σώζονται ἀπὸ τὴ μακρινὴ ἀρχαιότητα ἢ ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια ὡς τὰ σήμερα. Ἡ περιγραφή του δὲν εἶναι ξερὴ καὶ σχολαστικὴ. Διακηρύσσονται ὅτι εἶναι «ἀδαής», ἀρα ἀνεύθυνος, ἐπομένως ἐλεύθερος, ὁ συγγραφέας δὲν καταπιάνεται με καθαρὴ καὶ «ἐπιστημονικὴ» ἀρχαιολογία, παρὰ δίνει τὴν προσωπικὴν του ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅ,τι μελετᾷ ἐπὶ τόπου. Ἄν τὸ μνημεῖον ἀνήκῃ ἐστὶ συνηθισμένα εὐρήματα, δίνει τὰ στοιχεῖα του με ἀδρὲς γραμμὲς ἢν προσφέρεται γιὰ περισσότερη μελέτη, προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν τεχντροπία του, τὸ περιεργάζεται ἀπὸ κάθε ἄποψη, διακινδυνεύει κάπου κάπου ἐνα «ἴσως», γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἓνα κολοβὸν ἄγαλμα, συχνὰ ὅμως ἀφήνει καὶ ἐστὶ φαντασίαν τοῦ ἀναγνώστη νὰ συμπληρώσῃ καὶ αὕτη τὰ ὑπόλοιπα... Εἶτε ἐστὶ ὑπαιθρον βρίσκεται, ὅπου με τὰ ἐλάχιστα λείψανα «ὀλοκληρώνει» ἓναν ἀρχαῖον τάφον, εἶτε ἐπὶ μουσεῖον περιτοιχίζεται ἀπὸ τὰ πλοῦσια εὐρήματα ἢ ἐπὶ βυζαντινὸν ναὸν θαμνώνεται ἀπὸ τὴν τέχνην τῶν μωσαϊκῶν, εἶτε ἀντικρίζει ἀπὸ τὴ θάλασσαν τὶς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἢ ἀπὸ κοντὰ ἀποθαυμάζει τοὺς ἠθναυρούς του, ἢ ἐστὶ ἀπὸ τὸ ἀπάναντι οὗ ὅλα εἶναι ἐστὶ ἐπὶ ἀλλοθιῶν προσκνητῆ, ποὺ ζῆ μὰ καὶ ζωντανεῖ τὰ μνημεῖα. Ὁ κ. Siegesmund δὲ μελετᾷ ἀπλῶς τὶς ἀρχαιότητες τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ μιλάει, πὸ σωστά: ὁ κ. λ. ἔ. γ. ε. τ. α. ι. μαζὶ τος.

Ἐκ τούτων τὸ διάλογο μὲ τὰ ἐπὶ μέρους μνημεῖα ξεκινᾷ ἓνα δευτέρου στοιχείο, πού ἐξυπνά ὁ συγγραφέας τὸ ἀνάγει οὐ τεχνοτροπία τῶν ἀφηγήσεών του: ἡ ἱστορία. Οὐτε καὶ ἐδῶ πάλι γίνεται αὐστηρὴ καὶ «ἐπιστημονικὴ» ἱστορία· ἀφορμὴ ἀπλῶς παίρνει ὁ συγγραφέας ἀπὸ ἓνα μνημεῖο, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς πλούσιες ἱστορικές του γνώσεις γιὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴ Μακεδονία ἰδιαίτερα, τὶς πῶ οὐσιώδεις λεπτομέρειες καὶ γιὰ νὰ κἀμὴ τὶς κρίσεις του γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς περιοχῆς. Ἀνεβαίνει στὸ Λευκὸ Πύργο, ἐντυπωσιάζεται φυσικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνηση πού παρατηρεῖ αὐτὸς, ἀλλὰ καθὼς ἀγγαντεύει ἀπέναντι τὰ κάστρα ἀνατρέχει πίσω στὴν ἱστορία, ξαναφέρει στὴ μνήμη του τὶς περιπέτειες τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ τοῦ ἥρωικοῦ λαοῦ του καὶ βλέπει μέσα ἀπὸ τὸ παρὸν τὴν ἱστορικὴ θέση καὶ τὸ ρόλο πού ἔπαιξε αὐτὸ τὸ σταυροδρόμι ἀνάμεσα σὲ Ἄνατολὴ καὶ Δύση ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια ὡς σήμερα. Συχνὰ ἡ μὴ εἰκόνα διαδέχεται τὴν ἄλλη μὲ γοργὸ ρυθμὸ, τὸ παρὸν συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ παρελθόν, ἢ ἀντίστροφα, καὶ συχνὰ ἐπίσης ὁ ἀναγνώστης ξαφνιάζεται ἀπὸ ἀπροσδόκητες ἀναφορές. Γιὰ τὸ Ἅγιο Ὅρος εἶναι π.χ. ὁ δρόμος του, ἀλλὰ ὁ συγγραφέας περνώντας ἀπὸ τὰ Στάγαιρα ὑποκλίνεται μπρὸς στὸ μαρμάρينو ἄγαλμα τοῦ Ἀριστοτέλη, ἐπιχειρεῖ ὑστερα μιὰ σύντομη ἀλλὰ πυκνὴ σὲ νοήματα ἀξιολόγησι τοῦ ἔργου του καὶ κλείνει τὴν εἰκόνα μὲ τὴν ὑπόμνησι πὼς καὶ ὁ μέγας σοφὸς ἦταν καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ δὲ γλίτωσε ἀπὸ τὰ δίχτυα πού τοῦ ἔστησε τὸ γυναικεῖο κάλλος. Τὴν ἱστορικότητα τῆς Ἑγνατίας ἐξαιρεῖ ἄλλοι, ἀλλὰ ξαφνικὰ βλέπει ἐκεῖ τὴν παρέλασι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ μπροστὰ στὸ βασιλεῖο καὶ ἄκομα πῶς ξαφνικὰ «βλέπει» στὸ ἴδιο μέρος τὴν παρέλασι ἐνὸς ἄλλου στρατοῦ μπρὸς σ' ἓναν ἄλλο βασιλεῖο: τὸν περσικὸν, στὸν Ξέρξη... Ὅλα αὐτὰ τὰ παιγνίσματα κοσμοῦν τὴν κάθε ἐνότητα τοῦ βιβλίου, τοποθετοῦνται μὲ δεξιότητι ἐκεῖ πού χρειάζεται τὸ καθένα καὶ ποικίλλουν τὴν ἀφήγησι, πού ἀπὸ ἑλκυστικὴ γίνεται ἑλκυστικότερη. Ἐξαροῦ σ' αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τῆς ἱστορικῆς ἀναφορᾶς ἀποτελεῖ ὀλόκληρη ἢ ἐνότητα «Εἰκόνες ἀπὸ τὸ παρελθόν τῆς Θεσσαλονίκης». Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὶς πολλές βυζαντινὲς ἐκκλησιᾶς τῆς, ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς καὶ τὶς λουπὲς ἀρχαιότητες, ὁ συγγραφέας ἀναλύει διεξοδικὰ τὰ ἱστορικὰ περιστατικὰ πού ὀδήγησαν στὴν ἀνίδρωσι τους, περιγράφει μὲ ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες τὰ δεινοπαθήματα τῶν Θεσσαλονικῶν ἀπὸ βάρβαρους ἐπιδρομείς καὶ κυριάρχους, ζωγραφίζει τὴν ἀγωνία τους γιὰ μιὰν ἐπικείμενη δευτέρη εἰσβολή, ἐξαιρεῖ τὴν πίστι τους στοὺς προστάτες ἄγιους, τὴ σωτηρία τους σὲ ὥρες κινδύνου, τὶς πρόκαιρες ἀνάπαυλες ἀπὸ τὰ δεινὰ, τὰ νέα μαρτύρια, τὶς σφαγὲς χιλιάδων. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογία ξεκίνησε, ἀπὸ τὴν ἱστορία ἀπορροφήθηκε, ἀπολησμονήθηκε στὴν ἐξιστόρησι ὁ συγγραφέας, ἀποξεχάστηκε ἀπορροφημένος καὶ ὁ ἀναγνώστης..., ἀλλὰ βγαίνουν καὶ ἑὶ δὴ ἀλλιώτικοι, πονεμένοι μορεῖ, μὰ διδαγμένοι καὶ σάν ἀπολυτρωμένοι ἀπὸ τὸ μακροβούτι αὐτὸ οτὴν ἱστορία. Τέτοιες ἐξιστορήσεις εἶναι κατὰσπαρτες σ' ὅλο τὸ βιβλίο.

Ἄλλὰ ὁ συγγραφέας δὲν ξεχνᾷ ὅτι γράφει καὶ τυπώνει στὰ 1968, ὅτι πρέπει ἐπομένως ν' ἀποτυπώσῃ καὶ τὴ σύγχρονη ζωὴ, ὅσο καὶ ὅπου αὐτὸ εἶναι δυνατόν. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ τρίτο, μετὰ τὸ ἀρχαιολογικὸ καὶ τὸ ἱστορικὸ, στοιχεῖο τῶν ἀφηγήσεών του: τὸ σημερινό, τὸ σύγχρονο. Ὅποια εἰκόνα περάσῃ ἀπὸ τὸ φακὸ του καὶ εἶναι ὁ σφυγμὸς τῆς νέας ζωῆς ἢ ἔχει νὰ πῆ κάτι γιὰ τὴν ἑλληνικὴ φύσι, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς, ζωγραφίζεται μὲ ζωηρὰ πινελιές, μὲ δὴ τρεῖ· κουβέντες ἐδῶ, μὲ περισσότερες παραπέρα, ἐδῶ μὲ μιὰ γρήγορη ἀφήγησι, ἐκεῖ μὲ προσωπικὰ σκέψεις καὶ ἀπόψεις τοῦ συγγραφέα, ἄλλοι μ' ἓνα ἀνέκδοτο, ἄκομα καὶ μ' ἓνα ὑπαινιγμὸ. Στὸ Λευκὸ Πύργο τὸν ἀφήσαμε· κατεβαίνοντας, δὲ μένει ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὸν περιπατοῦ τῶν Θεσσαλονικῶν στὴ νέα παρυφάτι, ρίχνει μιὰ μικρὴ βολή γιὰ τὸ «νυφοπέζαρο» του, ἀλλὰ τελειῶς ἀπροσδόκητα — τεχνουργημένα ὅμως, μαστορικὰ — προβάλλει στὸν ἀναγνώστη τὸ μακρινὸ θέμα τοῦ Ὀλύμπου, μιλάει γιὰ τοὺς θεοὺς πού «ζοῦν» ἄκομα καὶ εἶναι προστάτες ὁ Δίας τῆς ἐλευθερίας, ἢ Ἥρα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ ὁ Ἑρμῆς (ὄχι τῶν κλεφτῶν, ἀλλὰ) τῶν ταχυδακτυλοφυγῶν... Ἀπέναντι

δμως είναι ή Διεθνής "Εκθεση" νέα μετάβαση από τὰ θεία στά καθαρὸς οἰκονομικά, ὅστερα στά πνευματικά, γιὰ νὰ ἐξαρθή ή σημασία τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου καί ή φήμη τῶν καθηγητῶν του, λίγο παρακάτω τὰ μέγατα τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, ή ὁποία μέ τὸ παιδί της τὸ IMXA δίνει τόσο ζωντανὸ τὸ πνευματικὸ καί καλλιτεχνικὸ «παρῶν» στή Θεσσαλονίκη. Ἀπέναντι ὁμως ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖ γίνεται ή ὑποστολή της ση-μαίας, καί ὁ ξένος μεταδίνει τὸ ρίγος ποῦ κατέχει καί τὸν ἴδιο μέ τή γραφική σκηνή· στὸ βάθος ή δύση... Καί ή κινηματογραφική ταινία ξανοίγει τέτοιες καί παρόμοιες σκηνές ἀπὸ τὴν ἑλληνική ζωή καί φύση, μιὰ στήν Ἐδεσσα μέ τοὺς μαγευτικούς καταρράκτες, μιὰ στήν Καστοριά μέ τή γραφική λίμνη, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά πάλι μιὰ στή μυστική μαγεία τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μιὰ στήν τουριστική Θάσο μέ τοὺς ἀμέριμνους παραθεριστές. Ἡ συναναστροφή μέ τοὺς ἀνθρώπους, μολοντί ὄχι ὅσο θὰ περίμενε κανεὶς πυκνή, ἀπο-τυπῶνι κι αὐτὴ ὀ,τι πιὸ ζωντανὸ ἐξῆσε ὁ συγγραφέας, στὸ ἕνα μέρος μέ τὸ καφεδάκι ή τὰ φρούτα ποῦ τοῦ πρόσφεραν ἀπλοϊκοὶ χωρικοί, στὸ ἄλλο τὰ σεριανίσματα ποῦ τοῦ ἔκα-μαν «ὡ ἄρχοντας τοῦ νησιοῦ» ἐδῶ, ὁ Νομάρχης ή ὁ Μητροπολίτης ἐκεῖ. Ἀκούει μέ τὴν ἴδια προσοχή τὴ σύντομη «ἀποψη» τοῦ βαρκάρη τῆς Καστοριάς γιὰ τὸ πόσο παλιά είναι μιὰ ἐκκλησία ή τίς διηγῆσεις του γιὰ τίς ρουφήχτρες τῆς λίμνης, καί ἀπὸ τὴν ἄλλη τίς μακρόσυρτες διηγῆσεις τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὰ δεινὰ ποῦ πέρασαν οἱ μο-νές μέσα σ'οτοὺς αἰῶνες. Τὰ πάντα τὸν ἐνδιαφέρουν, τὸν ἀπορροφοῦν, καί ὁ ἀναγνώστης τὸν βλέπει νὰ μὴν μπορῆ οὔτε ἕνα μάνιβ νὰ πεταχτῆ νὰ κἀνὴ ἐκεῖ ποῦ ὄλοι χαιρώνται τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὸ δάσος, τὸ βουνό... Συχνὰ ἕνας ὑπαινιγμὸς, δύο μόνο λέξεις, κλεί-νουν μιὰ νοοτροπία: «βαδιζαμε μέ τὸ μουλάρκι ὄχι μιὰ ὄρα, ὅπως ἰσχυρίζονταν μερικοί, ἀλλὰ σχεδὸν δύο...»· κι ὅπου δὲ φτάνουν οἱ λίγες λέξεις, γίνονται περισσότερες στὸ ἀνέκ-δοτο: ἕνας Ἑλληνας φοιτητῆς ἀπὸ τὴ Θάσο προθυμοποιήθηκε νὰ βοηθήσῃ ἕνα Γερμανὸ καθηγητῆ, ποῦ μάταια προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῆ μέ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου γιὰ δωμάτιο. Ἡ γυναίκα ρώτησε τὸ φοιτητῆ ἀμήχανη, σὲ ποιά γλώσσα μιλοῦσε ὁ Γερ-μανός. Ἦταν ἀρχαῖα ἑλληνικά...

Κλείνοντας τὸ βιβλίο τοῦ κ. Siegesmund ὁ ἀναγνώστης νομίζει πὼς γυρίζει ἀπὸ ἕναν κόσμο ὀλόκληρο, ὅπου ἐξῆσε πολλές, ἀπειρες, ὄρατες στιγμές, ἐνὸ τὸ κείμενο εἶναι ὄλο κι ὄλο 120 σελίδες μικρές. Αὐτὸ ὀφείλεται ὀτὸ γλαφυρὸ ὕφος τοῦ συγγραφέα, στὸν καλο-ζυγισμένο λόγο του, στὴ ζωντανή του ἀφήγηση, ποῦ, κατὰ μιὰ γερμανική ἀκριβῶς ἔκφρα-ση, ἀφήνει στὸν ἀναγνώστη νὰ διαβάζῃ κι ἀνάμεσα ἀπὸ τίς γραμμές. Ἡ ἔκδοση τοῦ βι-βλίου ἦταν πρώτης τάξεως ἐπιτυχία τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Ἄν προστεθῆ ή καλαισθησία τοῦ τυπογράφου κ. Νικολαΐδη, ποῦ θέλει πάντα νὰ δινῆ ἐκδόσεις περιω-πῆς («Εὐρώπης»), καί ή τέχνη τοῦ γραφίστα (γιοῦ) κ. Rudolf Siegesmund, τὸ βιβλίο, ποῦ τὸ κομοῦν ἀκόμα 16 πίνακες εἰκόνων μέ ἀρχαιότητες καί ἕνας χάρτης τῆς Μακεδονίας, γίνεται ἕνας λαμπρὸς πρεσβευτῆς τῆς Μακεδονίας μας στὸ γερμανόφωνο καί γερμανο-μαθῆ κόσμο. (Μέ μιὰ κάπως σχολαστικότερη ἐφαρμογή τῶν τυπογραφικῶν κ.ἄ. κανό-νων τῆς Γερμανικῆς, π.χ. τοῦ Duden, θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ βιβλίο ἐκδόθηκε σὲ γερ-μανόφωνη χώρα — καί τότε θὰ ἔμενε ν' ἀποκατασταθῆ ή χαριτωμένη παρανόηση τῆς σελ. 14, ὅπου ή ἐπιγραφή στὸ παλιὸ κτίριο τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ΜΟΥ-ΣΑΙΣ ΧΑΡΙΣΙ ΘΥΕ ἀποδόθηκε σὰ νὰ ἦταν ΜΟΥΣΑΙΣ ΧΑΡΙΣΙ ΘΕΩ [Gott]).

Ἡ ὀκένη, νὰ μῆ στὸν τίτλο τὸ «Griechisch», δηλ. τὸ «Ἑλληνική», γιὰ τὴ Μακεδο-νία, ἦταν ἀπέναντι τῶν φωνασκῶν γειτόνων ἐντιμη· ἀπέναντι μας ἦταν ὀδυνηρά ἐντιμη.